U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **O. Z.**, zastoupeného Mgr. Filipem Schmidtem, advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2015, č. j. OAM-282/LE-BE02-LE22-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2016, č. j. 29 Az 11/2015 – 84,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Filipu Schmidtovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2016. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu: Žalobce pochází z Ž. o. U. Zemi původu opustil již v roce 1992, kdy odjel do České republiky za prací. Od roku 1997 žije ve společné domácnosti s družkou, které pomáhal s výchovou dcery do její zletilosti. Před odchodem z vlasti neměl žádné problémy kvůli své rase, náboženství, národnosti či z jiných důvodů. Od roku 2008 se zdržuje na území České republiky bez platného víza, od roku 2011 i bez platného cestovního dokladu. Dne

25. 7. 2013 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 22. 12. 2014.

Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť nebyl naplněn žádný z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Za takový důvod neuznal ani jeho tvrzení o tom, že mu po návratu na Ukrajinu hrozí odvod do armády a nasazení do bojů na východní Ukrajině. Stejně tak nepovažoval za důvod hodný zvláštního zřetele jeho dlouholeté soužití s družkou, neboť tuto situaci mohl v minulosti řešit pomocí institutů zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany s ohledem na výše uvedené okolnosti považoval za účelovou, podanou s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Rozhodnutí žalovaného proto posoudil jako zákonné.

V kasační stížnosti uplatnil žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že správní orgán i soud nesprávně posoudily aktuální situaci na Ukrajině a obavy z narukování do armády kvůli probíhajícímu konfliktu. Dle jeho názoru je odmítání vojenské služby či účasti v bojích relevantní skutečností pro udělení mezinárodní ochrany, pokud je spojeno s přesvědčením žadatele. Brance je také možno považovat za sociální skupinu, která na jedné straně čelí tvrdým postihům ze strany státních orgánů za nenastoupení vojenské služby, na straně druhé jsou v ohrožení teroristických skupin, pokud tak učiní. Závěr krajského soudu, že obavy z boje nemohou být důvodem k udělení mezinárodní ochrany, respektive že při posuzování této otázky nejsou vůbec relevantní, tak podle stěžovatele neobstojí. Za nesprávné považoval také posouzení humanitárních hledisek žádosti, zejména rodinného života na území České republiky. Družka stěžovatele je invalidní ve druhém stupni a je na něm finančně i citově závislá. Rodinný život tak nelze realizovat jinde než v České republice a nuceným vycestováním stěžovatele by došlo k násilnému přetrhání dlouhodobých rodinných vazeb. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany tak dochází k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v zásadním pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O takové pochybení se jedná tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, případně tehdy, pokud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva. Stěžovatel má za to, že v jeho případě jsou dány oba důvody. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek věcně, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 29 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Podle téhož rozsudku mohou být důvodem přijatelnosti i případy pochybení uvedené stěžovatelem v jeho kasační stížnosti.

Po posouzení věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek žádnými, natož hrubými vadami zásadního charakteru, které by měly obecný dopad a odůvodňovaly tak přijetí kasační stížnosti, netrpí. Krajský soud se ve svém rozsudku pečlivě vypořádal se všemi uplatněnými námitkami včetně otázek vojenského konfliktu na východě Ukrajiny i dopadu do rodinného života stěžovatele. Samotný nesouhlas stěžovatele s tímto posouzením zajisté přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Nejvyšší správní soud přitom nesdílí názor stěžovatele, že krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k těmto otázkám, neboť teze, které stěžovatel z těchto rozsudků ve své kasační stížnosti citoval, na jeho situaci tak, jak byla popsána výše, zjevně nedopadají, navíc není ani zřejmé, pod který z azylově relevantních důvodů uvedených v ustanovení § 12 – 14b zákona o azylu by měly být důvody uváděné stěžovatelem podřazeny. Žádné hrubé pochybení při výkladu hmotného či procesního práva ze strany krajského soudu tak nelze dovodit.

Za této situace Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovený zástupce stěžovatele učinil ve věci jeden úkon právní služby, za nějž mu náleží odměna podle § 9 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 7 vyhl.č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhl. ve výši 300 Kč, úhrnem tedy 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se uvedená částka podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %. Celkově tak náleží k výplatě 4.114 Kč. Uvedená částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. července 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu